

Hensyn til den meget omtalte Besættelse af Posten som Theaterchef. Det besætt var dette Forsvar imidlertid ikke noget Forsvar, og man tør maaskee deri see en Erkjendelse fra det ærede Medlems Side af, at det egentlig ikke kan forsvares. Han raisonnerede nemlig saaledes, at troe Holstenerne maatte vi ikke styde fra os; de havde mistet deres Stilling for Danmarks Skyld, og derfor burde vi anvende dem her; men dette rammer ikke Sagen. Det vilde ramme Sagen, hvis det ærede Medlems Standpunkt var det, at en tro Holstener, som saadan, uden Videre skulde have Afgang til et hvilket som helst Embede, men saaledes har han dog ikke meent det; det vilde ogsaa ramme Sagen, hvis vi, der klagede over den omhand- handlede Ansættelse, havde sagt, at man overhovedet ikke maatte ansætte Holstenerne, men det have vi ikke sagt. Vi have kun sagt, at man i Spidsen for en national Anstalt, som Theatret, ikke burde ansætte en Holstener. Det er Punktet. Det gaaer ligesaa lidt an at ansætte en Holstener i en saadan Post, som at gjøre en Atheist til Præst i en kristelig Menighed, eller en Døvstum til første Sangerinde ved et Theater.

Sætte: I Anledning af det Svar, som den høitærede Minister forleden gav det ærede Medlem for Holbæk Amts Ake Valgkreds (Krabbe) paa hans Bemærkninger om den formentlige Unødvendighed af for Fremtiden at fastholde to Brevskriverembeder under Hof- og Stadsretten, er den ærede Rigsdagsmand vendt tilbage til det Afgangspunkt, hvorfra han da bestred Nødvendigheden af det ene Embede. Dette Afgangspunkt er Forudsætningen eller vel egentlig Paastanden om, at Grunden til, at dette Embede blev organiseret, var Følgerne af Pengekrisen i 1857, og at denne Grund efter sin Natur maatte være noget Forbigaaende. Men Grunden var ikke noget Forbigaaende, den er en vedvarende. Aarsagen, hvorfor der blev gjort Indstilling om Oprøstelsen af dette nye Embede, var nemlig den i saa høi Grad fersgede Behyggelse af Byens udenbys Grunde, en Omstændighed, der havde indvirket saaledes paa Forretningernes Omfang

og Udstrækning i alle Henseender, at det ikke var muligt at lade det blive ved kun at have een Brevskriver. Jeg vil ikke engang tilføje, at den daværende Brevskriver, der nylig er afgaaet ved Døden, skjøndt en Mand af saare fremragende Flib og Arbeidsdygtighed, ikke var istand til, hvormeget han end bestræbte sig derfor, længere at lade det beroe ved den Fordeling af Forretningerne, som hidtil havde fundet Sted. Grunden var saaledes en vedvarende, og om der end maaskee har fundet nogen Formindsfelse Sted i Omsætningen, der jo har Indflydelse paa Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Pantevesenet, saa er det dog ogsaa klart, at netop denne Omstændighed paa den anden Side har bevirket, at der bliver Spørgsmaal om mange Transactioner, som Pengesforlegenhed og Krisens fjernere Følger have foranlediget. I den Omstændighed, som den høitagtede Justitsminister ansørlø, at der ikke til ham var kommet Noget, der vidnede om, at Trangen til to Brevskriverembeder nu skulde være aftagen, ligger ganske sikkert et Moment af stor Betydning; men enten man vil tillægge det en større eller mindre Betydning, forekommer det mig dog klart, at dette ialtsald maa have langt større Betydning, end naar man til Støtte for Paastanden om Unødvendigheden af et saadant Embedes Bibeholdelse i Virkeligheden ikke har Andet at anføre end det, som den ærede Rigsdagsmand ogsaa har gjort Brug af, nemlig: at en Mand, som er nøie kjendt — troer jeg, han sagde — med Forholdene, har yttret, at Forretningerne ikke vare saa store, at de fremdeles gjorde Embedet fornødent. Nu har det maaskee ikke stor Betydning, at ialtsald jeg vil stille mig ligeoverfor denne Mand, „der er nøie bekjendt med Forholdene“; men saavel min tidligere Embedsfilling, i hvilken Forslaget netop blev gjort til denne Forandring, som ogsaa silbigere Embedsforhold have sat mig istand til ret vel at holde Stridt med Udviklingen af de Forhold, hvorefter her er Spørgsmaal, og jeg holder mig overbeviist om, at Forretningerne ere af den Natur, at der ikke vil kunne være Tale om at kunne træde tilbage fra den Bestemmelse, der i sin Tid blev tagen.